ΟΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΨΑΡΕΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΚΑΣ

Είναι πολλές και αυτό το ψάρι είναι περιζήτητο απ' τους ερασιτέχνες. Είναι φυσικό η πέρκα να μπορεί να πιαστεί με επιτυχία με τα σκουλήκια ή με τις κάμπιες μύγας, ψαρεύοντας με ελαφριά ορμιά βυθού που έχει φελλό. Τα καλύτερα αποτελέσματα μπορούν να επιτευχθούν στις βαθιές περιοχές, κοντά στις όχθες όπου το καλάμι επαναφοράς μπορεί να ακουμπήσει σωστά το δόλωμα. Η πέρκα παίρνει την τροφή ακόμα και στα μισά νερά, αλλά τις περισσότερες φορές την ψάχνει στο βυθό και γι' αυτό είναι απαραίτητο να βρούμε το βάθος του μέρους με το βυθόμετρο.

Επειδή είναι πολύ περίεργο αυτό το ψάρι, προσελκύεται απ' το δόλωμα προπάντων αν αυτό θα κινείται με τρόπο που θα τραβήξει την προσοχή του.

Γι' αυτό δεν θα πρέπει να φροντίζουμε υπερβολικά το αγκίστρωμα του δολώματος επειδή η πέρκα δεν είναι δύσπιστη, αλλά θα επιτεθεί σ' οποιοδήποτε δόλωμα ακόμα κι αν είναι φανερό το σίδερο, ιδιαίτερα αν τη βρούμε σε κατάλληλη στιγμή.

Η πέρκα ψαρεύεται καλά με εξακοντισμό, χρησιμοποιώντας μικρά περιστροφικά κουταλάκια με ένα λεπτό νήμα στην κουβαρίστρα με σταθερό συλλέκτη και τα οποία πετάμε με το ελαφρύ καλάμι εξακοντισμού. Στην αγορά υπάρχουν πολυάριθμοι τύποι κουταλιών για την πέρκα και φαίνεται πως ο μεγαλύτερος αριθμός συλλήψεων, γίνεται με κουταλάκια χρωματισμένα προπάντων κόκκινα ή κίτρινα. Το παραδοσιακό ασημί ή χρυσαφί κουταλάκι με τσιγκελάκι, στολισμένο με μια

φούντα από κόκκινο μαλλί, άφησε τη θέση του στα νέα αυτά δολώματα που φαίνονται πράγματι αποτελεσματικά. Εντούτοις το παραδοσιακό κουταλάκι δίνει ακόμα καλά αποτελέσματα όπως παλαιότερα.

Για ότι αφορά τον ελαφρύ εξακοντισμό, θα πω πως το να απαριθμήσει κανείς όλα τα δολώματα που χρησιμοποιούν μ' αυτή τη μέθοδο θα ήταν πολύ δύσκολο. Επίσης υπάρχουν μέθοδοι ψαρέματος που βασίζονται πάντα στον ελαφρύ εξακοντισμό, αλλά είναι μετατροπή ή διαμόρφωση του ψαρέματος με το κουταλάκι. Λόγου χάρη, πολλοί ψαράδες, ειδικοί της πέρκας, χρησιμοποιούν κουταλάκια με ένα μόνο αγκίστρι στο οποίο δολώνουν σκουλήκια. Ο ειδικός της κάθε μεθόδου υποστηρίζει φανατικά την υπεροχή της δικής του μεθόδου και θεωρεί πως μόνο μ' αυτήν πιάνονται πολλά ψάρια, ενώ κι αυτοί, λόγου χάρη, που ψαρεύουν στο βυθό, απ' τη βάρκα, με ορμιές σε καλάμια εξακοντισμού, χρησιμοποιούν βαρίδια με περιστροφικά καθρεφτάκια και ορκίζονται για την αποτελεσματικότητα της μεθόδου τους.

Η πέρκα ψαρεύεται προπάντων με ζωντανό ψαροδόλι, που επιτρέπει να πιαστούν από πολύ μικρά ψάρια μέχρι τεραστίων διαστάσεων. Το ψάρεμα με το ζωντανό ψάρι στην Ευρώπη γίνεται χρησιμοποιώντας τον κοβίτη, ένα ψάρι της άμμου, που βρίσκεται στα μικρά ποτάμια και μπορεί να αγοραστεί εύκολα στην αγορά.

Σ' όλες σχεδόν τις Γαλλικές πόλεις που βρίσκονται κοντά σε μέρη όπου υπάρχουν πέρκες, οι κοβίτες πουλιούνται ακόμα και στα μαγαζιά όπου υπάρχουν είδη ψαρικής. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει παντού και γι' αυτό πολλές φορές πρέπει ο ψαράς να πιάσει μόνος του το ψάρι που θα χρησιμοποιήσει σαν

δόλωμα. Ο κοβίτης, όπως είναι γνωστό, είναι ένα ψάρι με μακρύ σώμα, με καστανό χρώμα που έχει διάφορες κηλίδες, με άσπρη κοιλιά και το κεφάλι γερό και κοντό και με το στόμα κάτω απ' το πρόσωπο. Είναι ζωηρότατο και πολύ ανθεκτικό ακόμα κι έξω απ' το νερό, όπου μπορεί να ζήσει για ορισμένο χρόνο.

Το μήκος του ποικίλει γύρω στα 5-10 εκ. και για την πέρκα χρησιμοποιούνται κύρια οι μικροί κοβίτες.

Η ορμιά που χρησιμοποιούν για τον κοβίτη είναι απλή και στις δυο μεθόδους που συνηθίζονται. Η πρώτη μέθοδος χρησιμοποιεί ένα απλό βαρίδι στην άκρη της ορμιάς και δυο αγκίστρια με σχετικά κοντό παράμαλο (5 εκ.), που τοποθετούνται πάνω απ' το μολύβι. Η δεύτερη ορμιά αποτελείται αντίθετα από ένα αγκίστρι στην άκρη, μια κινητή μολυβήθρα, που σταματά σε ένα άλλο μικρό μολύβι, σε απόσταση 30-40 εκ. απ' το αγκίστρι πάνω απ' την κινητή μολυβήθρα. Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση η κινητή μολυβήθρα θα πρέπει να σταματά τόσο στο κάτω μέρος της ορμιάς όσο και στο πάνω, με τρόπο ώστε να μην μπορεί να φτάσει μέχρι το πάνω αγκίστρι. Και η μια μέθοδος και η άλλη έχουν χαρίσματα, αλλά η δεύτερη μέθοδος κατασκευής της ορμιάς, φαίνεται πιο κατάλληλη για να πιαστούν μεγαλύτερα ψάρια. Σίγουρα φαίνεται η υπεροχή της, ιδιαίτερα στις περιοχές και τις στιγμές που το ψάρι πιάνει το δόλωμα στο βυθό, δηλαδή αργά το φθινόπωρο και το χειμώνα. Η πρώτη μέθοδος φαίνεται πιο κατάλληλη το καλοκαίρι, κατά τη διάρκεια του οποίου τα ψάρια παίρνουν το δόλωμα στα μισά νερά, αν όχι στην επιφάνεια.

Ο κοβίτης δολώνεται συνήθως απ' το στόμα και καλάρεται στο βυθό, στον οποίο αφήνεται για λίγες στιγμές ακίνητος. Συχνά, μόλις το μολύβι αγγίξει το βυθό, γίνεται αντιληπτό το κλασικό τράβηγμα του ψαριού που τσιμπά το δόλωμα. Άλλες φορές, τις μέρες που δεν έχει πολλή όρεξη το ψάρι πρέπει κάθε τόσο να ανακινούμε το δόλωμα με τρόπο ώστε να προσελκύσουμε την

προσοχή και να ξυπνάμε την απληστία της πέρκας που πιθανόν θα περνά από κοντά ή της πέρκας που αδιάφορη στην τροφή θα κάθεται ακίνητη, σχεδόν σαν να απολαμβάνει την ξεκούραση που χρειάζεται.
Οπωσδήποτε ένας καλός κανόνας για να ψαρεύουμε με το ζωντανό ψάρι έγκειται στο να μη το αφήνουμε ποτέ ακίνητο, αλλά να το κινούμε συνεχώς. Μόνο μερικές πέρκες μπορούν να τσιμπήσουν ένα ακίνητο δόλωμα, στο οποίο πλησιάζουν τυχαία. Το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτές θα επιτεθεί με απληστία στο δόλωμα που κινείται με τον κατάλληλο τρόπο.

Χρησιμοποιώντας τη δεύτερη μέθοδο ορμιάς με αγκίστρι στην άκρη συμφέρει να ρίχνει κανείς στα ανοιχτά και μακριά απ' τη βάρκα (στην περίπτωση που ψαρεύει από βάρκα), επαναφέροντας μετά αργά το δόλωμα, φυσικά αν το επιτρέπει ο βυθός που πρέπει να είναι χωρίς βλάστηση ή άλλα εμπόδια, ενώ με την πρώτη μέθοδο, με την μολυβήθρα στην άκρη, το ψάρεμα γίνεται συνήθως κοντά στη βάρκα αν όχι ακριβώς κάτω απ' αυτήν. Η ίδια ορμιά με λίγες αλλαγές (όχι ουσιαστικές σίγουρα), μπορεί να χρησιμοποιηθεί για το ψάρεμα με το σκουλήκι, που γίνεται τόσο απ' την όχθη όσο κι απ' τη βάρκα, με την ίδια τεχνική που είδαμε για το ζωντανό ψάρι.

Το ψάρεμα με το σκουλήκι πρέπει να γίνεται σε κίνηση. Το σκουλήκι είναι τοποθετημένο απλά στο αγκίστρι ή δεμένο σαν φούντα, με τρόπο ώστε να είναι δελεαστικό δόλωμα. Μόλις το μολύβι ακουμπήσει το βυθό το κουνάμε ελαφρά με κατάλληλη κίνηση της κορυφής του καλαμιού. Αυτή η μανούβρα έχει στόχο να ερεθίσει το ψάρι που θα πλησιάσει στο δόλωμα κι έτσι σίγουρα θα το δαγκώσει. Μια μέθοδος που κάποτε ήταν πολύ αποδοτική και που τώρα, ευτυχώς, έχει απαγορευτεί σ' όλα σχεδόν τα νερά της Ευρώπης, είναι αυτή που

χρησιμοποιεί ένα μολυβένιο ψάρι, που δένεται στην ορμιά μ' έναν κρίκο που υπάρχει στην ουρά του, ενώ στο κεφάλι έχει ένα σχετικά μεγάλο τσιγκελάκι.

Το μολυβένιο ψάρι το καλάρουν στο βυθό και μετά το κουνούν με κάθετα τραβήγματα (όπως τη σαλαγκιά για χταπόδια).
Η πέρκα πλησιάζει περίεργα στο δόλωμα και θέλοντας να το δαγκώσει ή να το αγγίξει, πλησιάζει τόσο όσο χρειάζεται για να τρυπηθεί απ' τις αιχμές του τσιγκελιού σε κάποιο μέρος του σώματος. Η απαγόρευση για τη χρήση αυτού του δολώματος στηρίζεται κύρια στην ανάγκη να μην πληγώνονται πολλά ψάρια χωρίς κατόπιν να μπορούν να πιαστούν. Πράγματι είναι σαφές πως η αιχμή του τσιγκελιού δεν θα πιάσει πάντα το ψάρι από ένα ανθεκτικό σημείο και τις περισσότερες φορές θα του προκαλέσει χτυπήματα και πληγές, που αργότερα μπορεί να του προκαλέσουν ακόμα και το θάνατο.

Ένα δόλωμα που χρησιμοποιείται ιδιαίτερα σε ποτάμια με καθαρά νερά, που συχνάζουν πέρκες είναι η κάμπια της εφήμερης, που εκτός απ το ότι τυχαίνει να είναι ορεκτικότατη για τα σκαρούνια είναι άλλο τόσο περιζήτητη αν όχι περισσότερο για την πέρκα. Η πέρκα φαίνεται να είναι πολύ άπληστη γι' αυτό το δόλωμα κι όπως λένε μερικοί, του επιτίθεται περισσότερο από κάθε άλλο δόλωμα, ιδιαίτερα τη ζεστή εποχή. Η κάμπια εφήμερης είναι όμως πολύ εύθραυστη και πρέπει να διατηρείται προσεκτικά σε δροσερό μέρος. Η ζωτικότητα της, παρ' όλες τις φροντίδες, διαρκεί μόνο μερικές μέρες. Αξίζει όμως τον κόπο να την ψάξουμε και να την χρησιμοποιήσουμε σαν δόλωμα, ακόμα κι αν οι δυσκολίες που παρουσιάζει η ευαισθησία αυτής της κάμπιας είναι πολλές, γιατί τα αποτελέσματα που επιτυγχάνουμε όταν την χρησιμοποιούμε είναι εκπληκτικά.

Ακόμα και στις λίμνες η κάμπια εφήμερης μπορεί να χρησιμοποιηθεί μ' επιτυχία. Σ' αυτή την περίπτωση χρησιμοποιούμε τις ίδιες ορμιές που περιγράψαμε για τον κοβίτη και το σκουλήκι (φυσικά με μικρότερο αριθμό

αγκιστριών) αλλά θα πρέπει να κρατάμε την ορμιά ακίνητη, επειδή τα τινάγματα που χαρακτηρίζουν το ψάρεμα με τον κοβίτη ή το σκουλήκι, θα μπορούσαν να καταστρέψουν την εφήμερη και να γίνει ανιαρό το ψάρεμα επειδή συνεχώς θα αντικαθιστούμε το δόλωμα.

Άλλο δόλωμα πολύ ορεκτικό για την πέρκα είναι η γάμπερη των γλυκών νερών ή η καραβίδα που μπορεί να πιαστεί απ' τον ίδιο τον ψαρά. Πρέπει εντούτοις να έχουμε υπόψη πως η γάμπερη των γλυκών νερών κι η καραβίδα σε πολλά μέρη δεν μπορεί να ψαρευτεί αν δεν φτάνει σε ορισμένο μέγεθος κι έτσι ο ψαράς θα μπορούσε να έχει συνέπειες. Μερικοί ξεπερνούν τη δυσκολία χρησιμοποιώντας τη μικρή γκρίζα γαρίδα της θάλασσας που βρίσκεται στην αγορά και που στην πραγματικότητα είναι ένα δελεαστικό δόλωμα για την πέρκα, αρκεί τη ορμιά να οδηγείται με τρόπο που να ερεθίζει την προσοχή του ψαριού και να το προσελκύει για να δαγκώσει. Το ψάρεμα με τη θαλασσινή γαρίδα, δηλαδή τη πολύ μικρή γκρίζα ημιδιαφανή γαριδίτσα, είναι ένα ψάρεμα κοροϊδίας του ψαριού, γιατί μόλις η πέρκα δοκιμάσει τη γεύση της γαρίδας θέλει να την φτύσει. Με το παραμικρό άγγιγμα ο ψαράς πρέπει να κάνει την κίνηση καρφώματος αποφασιστικά και ν' ανεβάσει το ψάρι.

Ψαρεύοντας απ' τη βάρκα είναι απαραίτητο να έχουμε απόχη, επειδή ανάμεσα στην πλειοψηφία των περκών με βάρος 200-300 γραμμάρια, που μπορούμε εύκολα να βγάλουμε απ' το νερό, υπάρχουν πάντα ψάρια μεγάλου μεγέθους που επιβάλλουν μια δύσκολη πάλη πριν παραδοθούν για να μπορέσουμε να τα βγάλουμε έξω. Η πέρκα είναι ταχύτατη και αντιδρά βίαια, ιδιαίτερα όταν αντιληφθεί τον ψαρά να στέκεται στη βάρκα από πάνω της.